

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce: **M. A.**, nar. ...., st. příslušnost Syrská arabská republika, zajištěn v ....., proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované č.j. KRPB-127006-18/ČJ-2015-060022-50A ze dne 22.5.2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, která napadl v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila § 129 odst. 1, zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení (dále jen Nařízení), čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen Úmluva) a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Žalobce namítá, že ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož byl zajištěn, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“, tedy jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce a je tedy v rozporu s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny. Dovolává se čl. 28 odst. 2 Nařízení, čl. 2 písm. n) Nařízení a namítá, že požadavkům v těchto člancích český zákon o pobytu cizinců nesplňuje, neboť neobsahuje žádná objektivní kritéria a je neurčitý. Stávající právní úprava nesplňuje vysoké standardy na kvalitu zákona v případě zbavení osobní svobody podle čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Evropský soud pro lidská práva judikoval ve svých rozhodnutích, že pro jakékoliv zajišťovací instituty platí, že k omezení osobní svobody může státní moc přistoupit jen z důvodu stanovených zákonem a v řízení zákonem předepsaném. Úmluva obsahuje povinnost, aby právní základ, omezení osobní svobody byl obsažen v hmotném i procedurálním

vnitrostátní právo, jež je slučitelné s požadavky a cíli Úmluvy. V tomto ohledu musí být zohledněna judikatura ESLP vztahující se ke kvalitě zákona, která by měla být slučitelná s principy právního státu. Vnitrostátní zákon dovolující zbavení svobody musí být dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo riziku svévole, jež je neslučitelná s čl. 5 Úmluvy. Požadavek na zákonnost omezení osobní svobody vyplývá z čl. 8 odst. 2, podle kterého nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon a zásah do osobní svobody se musí opírat o zákon co do hmotně právního základu i procesního způsobu jeho realizace. Žalobce dále poukázal na rozsudek německého Spolkového ústavního soudu, který mimo jiné uvedl, že absence objektivních kritérií pro shledání existence vážného nebezpečí útěku v německém zákoně představuje vážný problém z hlediska požadavků na jasnost a transparentnost zákona. K obdobné situaci došlo i v Rakousku, kdy Nejvyšší správní soud shledal nezákonnost zajišťování cizinců za účelem přemístění dle Nařízení z důvodu, že žádné ustanovení vnitrostátního práva nereflexuje čl. 28 Nařízení. Stejně je tomu v případě české právní úpravy, která neobsahuje žádné ustanovení, které by objasňovala co je nebo není možné považovat za vážné nebezpečí útěku a tudíž není možné předvídat, kdy je možné dotčenou osobu zbavit osobní svobody a je tedy v rozporu s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny. Z uvedených důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné a žalobce navrhl, aby je soud zrušil a vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovila na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Při rozhodování o zajištění za účelem jeho předání policie vycházela z toho, že dne 22.5.2015 prováděla pobytovou kontrolu na vlakovém nádraží ČD Brno v mezinárodním vlaku Metropol jedoucího z Budapešti do Berlína, cizinec nepředložil žádný cestovní doklad, vízum nebo jiné povolení opravňujícího k pobytu na území ČR a tudíž vstoupil na území neoprávněně, a proto byl zajištěn. Daktyloskopování prokázalo shodu se záznamem v Maďarské republice. Nebylo zjištěno, že cizinec má uděleno vízum opravňujícího ke vstupu na území ČR, vstoupil tedy neoprávněně a porušil tak povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců. Téhož dne bylo s ním zahájeno řízení o povinnosti opustit území ČR. V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení po poučení a za přítomnosti tlumočníka uvedl, že je státním příslušníkem Sýrie, kterou v říjnu 2012 opustil a odjel do Libanonu, kde pobýval dva a půl roku a pracoval jako číšník. Pak se letecky přemístil do Turecka, kde pobyl několik dnů a na gumovém člunu se dostal do Řecka a při cestě ztratil cestovní doklad a s pomocí převaděčů odcestoval přes Makedonii a Srbsko až do Maďarska, různými dopravními prostředky a pěšky. Cesta ho stála 2.300 amerických dolarů. Maďarská policie při kontrole vzala otisky prstů a poslala ho do tábora, tam nejel, neboť cílem jeho cesty je Finsko, kam se chce dostat přes Německo. Vlákem z Budapešti chtěl cestovat do Německa, žádné doklady nemá, jde o první cestu do Evropy. V Maďarsku požádal o azyl, v ČR nikoho nezná, nechce zde zůstat, ale pokračovat v cestě do Finska. Pobyt v ČR bez víza a oprávnění k pobytu bez cestovního dokladu skutečnost, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku, kde měl povinnost se zdržovat do rozhodnutí o žádosti, jsou skutečností zakládající důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013. První bezpečnou zemí, kde požádal o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko, které je zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná nezjistila možné překážky k předání cizince do Maďarska, neboť na území ČR nemá žádné trvalé žijící blízké příbuzné a ani neměl v úmyslu v ČR zůstat, neboť nebyla cílem cesty, ale pouze tranzitní zemí při snaze dostat se do Německa. Cizinec bude předán do Maďarska, kde mu nehrozí žádný trest mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Neoprávněný vstup na území ČR

a nutnost jeho přemístění do Maďarska, kde má být posouzena jeho žádost o mezinárodní ochranu jsou zákonným důvodem pro zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Jde tudíž o zajištění na základě zákona a za účelem jeho předání. Žalovaná je názoru, že vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 Nařízení v tomto případě hrozí, neboť cizinec ve své výpovědi jasně uvedl, že cílem jeho cesty je Finsko, kam se chtěl cestou přes Německo, v ČR nikoho nezná a nechce v ČR zůstat. Jeho úmysl realizovat cíl své cesty plyne i z toho, že několikrát porušil právní předpisy členských států EU, na jejichž území vstoupil bez jakéhokoli oprávnění (Maďarská republika, Slovenská republika, Česká republika). Uvedené skutečnosti nedávají záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby předání do Maďarska, které je příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené činí závěr, že v jeho případě existuje vážné nebezpečí útěku. Žalovaná při povinnosti zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců zkoumala, zda v tomto případě je možné uplatnit mírnější donucovací opatření. Cizinec však na území ČR nemá ani nemohl mít hlášený pobyt, ČR měla být pouze tranzitní zemí, nemá dostatek finančních prostředků na případnou realizaci přemístění, v ČR nemá příbuzného či známého, který by ho ubytoval a složil za něj finanční záruku, a proto nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření. Navíc v případě cizince je neúčelné, neboť má zřejmý úmysl dostat se do Finska a z uvedené shora je zřejmé, že cizinec není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon předání cizince. Uvedený názor je v souladu s konstantní judikaturou soudů. Při rozhodování o zajištění za účelem předání se správní orgán zabýval tím, zda je možné a zda nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Cizinec přicestoval sám, v ČR nemá žádné příbuzné, nemá zajištěno ubytování, cílem cesty bylo Finsko a jeho zajištěním v zařízení nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života. Při stanovení doby zajištění správní orgán přihlédl k Nařízení č. 604/2013, zohlednil lhůty tam uvedené, zejména lhůtu jednoho měsíce, ve kterém příslušný orgán ČR podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince a doba 32 dnů je v souladu s čl. 28 Nařízení č. 604/2003. Podle čl. 28 odst. 3 Nařízení nesmí lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti mezinárodní ochrany. Analogicky z ust. čl. 24 odst. 2 téhož nařízení lhůta jeden měsíc začíná běžet ode dne nalezení shody v systému EURODAC, v daném případě dne 22.5.2015 a končí dne 22.6.2015. Lhůtu k zajištění od okamžiku omezení osobní svobody je k této době nutno připočítat, stejně tak dobu, kdy byl cizinec zajištěn podle jiného právního předpisu. Jde tudíž o 32 dnů. Na počátku lhůty dojde k předložení žádosti v Maďarské republice o převzetí cizince, která má lhůtu dvou týdnů, aby se k řízení vyjádřila, pokud tak neučiní, má se zato, že bylo žádosti vyhověno. Stanovená doba je tedy v souladu se shora uvedeným nařízením a směřuje k realizaci předání. Žalovaná odkázala na rozsudek 7 Azs 11/2015-32.

Žalovaná nesouhlasí s námitkou, že stávající právní úprava v § 129 zákona o pobytu cizinců nesplňuje vysoké standardy na kvalitu zákona, které vyžaduje Evropský soud pro lidská práva. K omezení osobní svobody dochází pouze z důvodu stanoveného zákonem a v řízení zákonem předepsané, právní základ tvoří zákon o pobytu cizinců, správní řád, soudní řád správní, tudíž národní právní úprava je plně v souladu s Úmluvou a Listinou tak i judikaturou ESLP, na níž žalobce poukazuje. Nařízení v čl. 2 skutečně stanovuje požadavek objektivních kritérií, z čehož nelze dospět k závěru, že se otevírá možnost pro příliš velkou libovůli zapříchující nedostatek kvality zákona. Přestože je libovůle klíčovým pojmem pro posuzování kvality zákona. ESLP nepřistoupil k vytvoření všeobecné definice a problém řeší ad hoc prostřednictvím své judikatury. Žalovaná příkladmo cituje rozsudky ESLP, v nichž tento soud označil důvody libovůle, ovšem v posuzovaném případě nedošlo k žádné ani obdobné skutečnosti, která by zapříčinila nezákonnost zajištění. Nelze tedy označit národní

legislativu dopadající na problematiku zajištění jako nedostatečně kvalitní. Žalovaná pro odůvodnění nemůže použít nějaká svá subjektivní kritéria, ale drží se důsledně objektivitu, což se projevuje v podrobném odůvodnění rozhodnutí opírající se o prokazatelná zjištění ve správním řízení, když vše je doloženo ve správním spise. Je oprávněná použít racionální úvahy pro určení objektivních kritérií a z judikatury vyplývá, že mezi kritéria lze zařadit i určitou míru důvěry, která je pochopitelně oslabena vůči cizinci, který v minulosti nerespektoval své povinnosti a svévolně opouštěl území. Stejně jako ESLP vymezuje ve svých rozsudcích případné nové důvody možné libovůle, obdobně jedná i správní orgán, ale je nutné držet se při vymezování kritérií v mezích důvodů, který je stanovený v zákoně a Nařízení. Rozhodnutí jsou následně přezkoumávána soudem, čl. 5 odst. 4 je respektován. Při posuzování vážného nebezpečí útoku žalovaná vychází i z judikatury Ústavního soudu, kterou lze přiměřeně aplikovat a příkladmo uvádí judikáty III. ÚS 566/03, I ÚS 115/09. Žalovaná tudíž má za prokázané, že neuvedení objektivních kritérií v čs. právním předpisu nemá za následek nemožnost zajišťování cizinců z důvodu jejich předání na základě Nařízení, jejich neuvedení nemá za následek libovůli ze strany žalované, neboť jsou pod kontrolou veřejného ochrance práv, tak i nezávislých soudů. Žalovaná navrhla, aby soud usnesením žalobu odmítl.

Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci a nabylo právní moci 22.5.2015. Žaloba ze dne 9.6.2015 došla žalované 19.6.2015, tudíž téměř na konci stanovené lhůty zajištění, neboť žalobce byl zajištěn na dobu 32 dnů. Soudu byla věc postoupena dne 23.6.2015, tedy po uplynutí lhůty zajištění, přesto je soud povinen napadené rozhodnutí žalované přezkoumat.

Pokud se týká námitky, že ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesplňuje požadavek na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny, neboť neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že v konkrétním případě dotčená osoba může uprchnout a na základě čehož žalobce dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, není důvodná. Jak je zřejmé z čl. 2 písm. n), ani toto Nařízení neuvádí žádná objektivní kritéria, která by měla být vymezena v čs. právním předpise. ESLP ve svých rozhodnutích řešil problémy, vzhledem k té či oné projednávané věci, na základě své vlastní judikatury. Ust. § 129 zákona o pobytu cizinců sice konkrétně nevymezuje, co představuje vážné nebezpečí útoku, nicméně správní orgány při posuzování této podmínky vychází především z objektivních skutečností, které v průběhu správního řízení zjistí. V projednávané věci šlo o občana Syrské arabské republiky, který při své cestě do Evropy nelegálně překračoval hranice několika států včetně vnější hranice EU a hranic států EU a to bez víz a bez jakéhokoliv oprávnění ke vstupu do toho, či onoho státu Evropské unie. Teprve na území Maďarska byl zadržen policií, požádal o azyl, ale jak je zřejmé z jeho následujícího jednání a chování, tuto žádost nemínil vážně, neboť Maďarsko záhy poté opustil a nelegálně překračoval hranice do Slovenské republiky a následně opětovně bez jakýchkoliv oprávnění i do ČR, kde byl zadržen a zajištěn. Z jeho výpovědi je zřejmé, že cílem jeho cesty bylo od počátku Finsko, kam se chtěl dostat přes Německo, čemuž odpovídal jeho pohyb ze země svého původu, resp. z Turecka. Za situace shora popsané – nelegální překračování hranic, nerespektování právních předpisů států, kam vstoupil, nevyčkání skončení řízení o žádosti o azyl v Maďarsku a jeho projev, že nemá v úmyslu v ČR se usídlit, nemá zde žádné příbuzné ani známé je podle soudu jednoznačně prokázáno, že v jeho případě je naplněna podmínka čl. 28 odst. 2, tzn. existuje vážné nebezpečí útoku, nebo-li pokračování v nelegální cestě do Německa. Soud v posouzení věci žalovanou neshledal žádné prvky libovůle či zneužití správního uvážení, ale svůj závěr o vážném nebezpečí útoku založila ryze na objektivních skutečnostech a jejich zhodnocení. Koneckonců problematikou posuzování vážného nebezpečí útoku se ve své judikatuře zabýval i Ústavní soud, a byť se jedná o situaci v trestním řízení, lze ji aplikovat i na institut zajištění.

Soud po posouzení shora dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, rozhodnutí žalovaná vydala v souladu se zákonem, a proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. června 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová